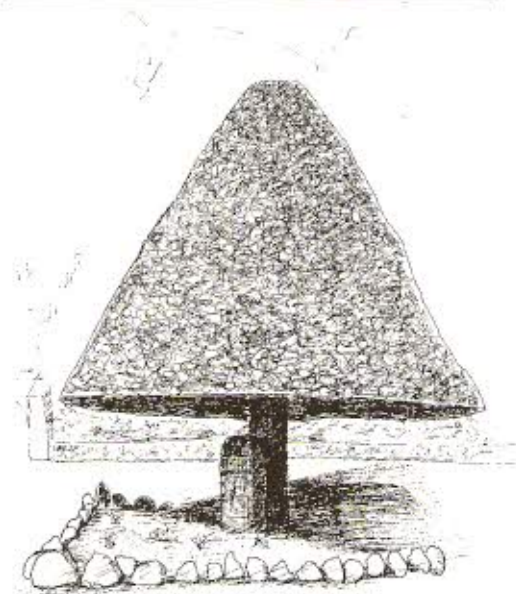
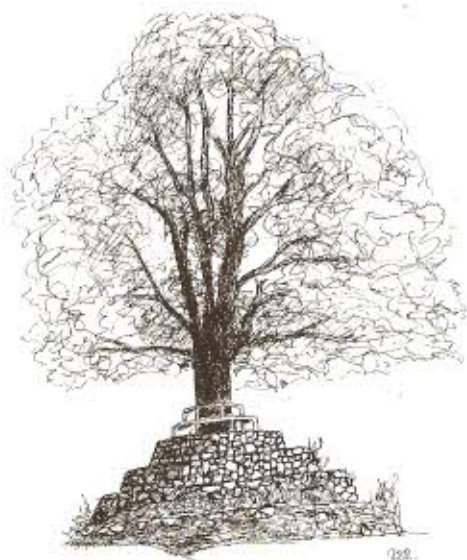

KirkeBladet

Nr. 1 • Nov./Dec./Jan. 2003/04 • 16. årgang

Skellerup og Ellinge sogne

Uddrag af Adventsprædiken:

»Uden lys og mørke bliver livet gråt i gråt«

Det er mørkets tid, træerne står nøgne og afpillede, blomsterne er borte, og de fleste marker er blevet til sort muld.

Det er mørkets tid, og i denne mørkets tid søger mennesker sammen i hjemmene, udkæmper mørket, tænder et lys så her og så der, bringer livet udenfor ind i stuen, sætter sig foran skærmen, mørket er heldigvis ikke det eneste, der er til, selvom mennesket ofte har kunnet fristes til at sige sådan, der hvor mørket virkelig er slået sammen om det, der hvor et menneskelivs ruin er alt for åbenbar.

Men vor tids fristelse er egentlig slet ikke denne at sige: Der er kun mørke til, sådan som det kunne siges i de store krige tid, sådan som KZ-fangen måtte sige. Vor tids fristelse er en anden. Den er at sige: Jeg vil kun se lyset. Mørket, det er ikke mig, nej, jeg vil se lyset og kun lyset. Jeg vil underholdes. De mørke tanker skal spredes. Og lige så sikkert som det er, at en herlig latter ikke er at foragte, ej heller en sprællende film, lige så sikkert er det, at et menneskeliv bliver tomt, overfladisk og uden fylde, om et menneske får det som program: Jeg vil kun se lyset, jeg vil kun underholdes.

Da holder et menneske sig på livets overflade, dets dybder når det aldrig, dets visdom bliver aldrig en del af det. Da bliver livets farve hverken lys eller mørk, resultatet bliver gråt. For er kontrasterne væk, er der intet mørke til at sætte

lyset i relief, er der ingen sorg som baggrund for glæden, er der ingen vrede som modstykke til ligegyldigheden, så sættes livet på lavt blus.

Det er danskernes fristelse i disse år. Ikke at vente sig for meget, ikke vove for meget, ikke tro for meget, kort sagt: lad os skrue ned for blusset. For i dette land lever vi i en skuffelsens tid. Klippefast har vi troet på, at de problemer, som livet lagde for vor dør, kunne løses. Kunne løses ved at gøre ydre forhold bedre, give bedre rammer, bedre forsorg, bedre betaling. Nu står danskerne forvirrede tilbage. Der er satset uendeligt, og det lykkedes ikke. Vi kan kun håbe på, at de millioner, der jubler i det, som engang kaldtes Østeuropa, ikke får alt for stor og kold »en dagen derpå«.

Hvad kan det hjælpe at komme slæbende med en gammel fortælling om manden, der lod sig hylde som konge ved Jerusalems porte for længe siden.

Selvfølgelig ingenting, hvis det er sådan, at ingenting betyder noget for os mere. Hvis det er sådan, at ordet ansvar er glemt, at ligegyldigheden har bredt sig i forholdet menneske og menneske imellem, hvis det er sådan, at vi ikke tør vedkende os muligheden for at skulle leve en handicappets liv en dag – og den mulighed er åben for enhver, det er blot et spørgsmål om at blive gammel nok – hvis det er sådan, at vi ikke tør vedkende os den død, der er enhver sikre lod, men

stuver den til side, eller højest gør den til bidrag til lørdagsunderholdningen, hvis vi ikke tør vedkende os, at det livslange fællesskab er to menneskers inderste drøm – ja så kan den beretning ikke sige os noget.

Den kan kun komme til at sige os noget, der hvor modet til at stille gamle spørgsmål ikke er forsvundet, og viljen til at se gamle sandheder i øjnene ej heller er borte.

Det kan kun komme til at sige noget, der hvor mennesket ikke vil nøjes med det grå, men begærer hele livets skala – det lyse med det mørke. Der hvor menneske tør vedgå sin bundethed til menneske, så det bliver en nødvendighed at høre et tilgivelsens ord. Det ord, der skal rejse et menneskes mod, så det igen tager fat på sit liv og sin dag.

Der, hvor det bliver nødvendigt, ikke kun

at stuve lidelsens mulighed om bag en dør, men hvor lidelse er til som vedgået. Både som opgave for den lidende og for den, der skal afhjælpe. Og der hvor døden ikke er skjult, men livets uforståelige grænse.

Der hvor det er tilfældet, giver det mening at fejre, at netop han drog ind i den gamle kongestad og lod sig hylde.

Lod sig hylde, ikke fordi det ville bringe sejr og glæde, bringe løsning på ethvert problem, befri for enhver skuffelse, men fordi han ville dele med ethvert lille menneskeliv og gøre det ved, at dette indtog skulle slutte med den lidelse og den død, som hører ethvert lille menneskeliv til. Men med denne lidelse og død, som blev overvundet en påskemorgen og blev til mod og håb i ethvert mørke.

Poul Haahr, Bramming

Indtoget i Jerusalem, russisk maleri hvori er indsat motivet fra Jesu ankomst til Jeriko, hvor tolderen Zakæus klatrer op i et træ for at få et glimt af ham. Sådanne simultanscener var almindelige i både den østlige og den vestlige kunst i middelalderen.

De 3 fløjter spiller i Ellinge kirke

Søndag den 9. november er der koncert i Ellinge kirke med ensemblet De 3 fløjter

De 3 fløjter har i de seneste år haft en omfattende koncertvirksomhed, og dermed markeret sig som et af Danmarks mest aktive klassiske ensembler. Nu er turen kommet til, at de søndag den 9. november gæster Ellinge kirke.

Navnet dækker over de tre unge fløjtenister *Susanne Klausen, Birgit Sonne og Birthe Brunsbjerg*. De spiller på hhv. almindelig C-tværfløjte, alt-tværfløjte og den meget sjældne og store bas-tværfløjte.

De tre musikere er uddannet på de tre konservatorier i Jylland, og har fundet sammen i denne lidt usædvanlige kombination af fløjtefamilien, som giver en unik klangverden, hvor det lyse og elegante udtryk er fremherskende.

De 3 fløjters repertoire består først og fremmest af musik, der glæder og løfter, og ved koncerten i Ellinge kirke kan publikum glæde sig over kendte toner af Carl Nielsen, Grieg, Telemann og Mozart. Griegs »Morgenstemning« og Mozarts »Papagos Arie« er rene klassiske perler, men der bliver også mulighed for at nyde skøn barokmusik af Telemann.

Trioen lægger desuden stor vægt på en god kontakt til publikum, og fortæller undervejs om værkerne, komponisterne og instrumenterne.

Alle er velkomne i Ellinge kirke søndag eftermiddag kl. 16,00, og der er fri adgang til koncerten.

Kulturklubben

Kulturklubben er kommet godt i gang. I skrivende stund er første arrangement afviklet og det næste er lige om hjørnet. 30. september samledes alle deltagerne i konfirmandstuen til fællesspisning. Menuen bestod af Chili con carne, brød og salat samt kaffe.

Forinden havde Lone Wellner fortalt om stykkets ophavsmand - den franske forfatter Molière og den tid han levede i. Af sted gik det så i privatbiler til Odense teater til forestillingen Den Gerrige.

Jeg tror, alle glædede sig og forhåbentlig blev ingen skuffede.

Forestillingen er en komedie, og der var da også megen latter, men med barske undertoner.

Tyv tror, hver mand stjæler.

Pengepugeren Harpagon i Molières klassiske komedie, er besat af tanken om, at alle mennesker – især hans egne børn – er ude på at få fingrene i hans formue. Han vil hellere dø end miste sine penge. Han vil hellere lade sine egne børn gå for lud og koldt vand og sine gæster gå sultne fra bords end risikere at føle sig ødsel. Den gamle, arrige gnier vogter paranoidt over sine guldmønter og forhindrer sine børn i at gifte sig af lyst. Selv planlægger han at gifte sig med en purung pige for at få fingre i hendes store medgift.

Desværre vil far og søn have den samme pige.

Så er der lagt op til komisk intrige og et plot, som vi også kender fra Holbergs komedier.

Heldigvis løses alt på smukkeste og overraskende vis, da søskende genfinder hinanden og forenes med de forældre, de troede var døde og det hele ender med bryllupper på trods af Harpavons forstenede hjerte.

Fællesspisning for teaterturen.

Forestillingen Den Gerrige langer ud efter nærighedens dræbende væsen – også den følelsesmæssige nærighed - Jo mere vi har, jo mere angste er vi for at miste ! For danskerne har denne komedie en særlig betydning, idet det var med denne forestilling Den danske Skueplads indledte sin virksomhed i september 1722 og således kom Molière i hundredåret for sin fødsel til at stå fadder til vor nationale scene.

SK

2. juledag

medvirker trompetist Martin Knudsen, Odense, ved gudstjenesterne i begge kirker.

Han er uddannet ved Det fynske Musikkonservatorium og fungerer som trompetist i flere ensembler landet over.

Ved gudstjenesterne vil han akkompagnere salmerne, og sammen med organisten vil han spille præ- og postludium.

Julen

Velkommen igen

Salmen er skrevet af G

På det tidspunkt var
nået et lavpunkt og G
af sin samtids vantro

Den følgende julemorgen
Vor Frelzers Kirke på Chr
før, følte han sig ensom og

Så skrev han – vel nærme
og sin egen bekymring for
og slutter sal
” Vor Fader i H
Lad julesor

Velkommen igjen, Guds Engle smaa,
Fra høie Himmel-Sale,
Med deilige Solskins-Klæder paa,
I Jordens Skygge-Dale:
Trods klingrende Frost, godt Aar I spaa
For Fugl og Sæd i Dvale!

Ved mødt, under Sky, paa Kirke-Sti,
Paa Sne, ved Midnats-Tide,
Udbære vor Juul ei nærder I,
Derpaa tør vi vel lide,
O, ganger dog ei vor Dør Forbi,
Os volder ei den Kvide!

Vor Hytte er lav, og saa vor Dør,
Kun Armod er derinde,
Men giæstet I har en Hytte før,
Det drages vil til Minde;
Er Kruset af Leer, og Kagen tør,
Deri sig Engle finde!

Med venlige Øine himmelblaa,
I Vugger og i Senge,
Vi Puslinger har i hver en Vraa,
Som Blomster groe i Enge;
O, synger for dem som Lærker slaee,
Som hørt de har ei længe!

Julen 2003

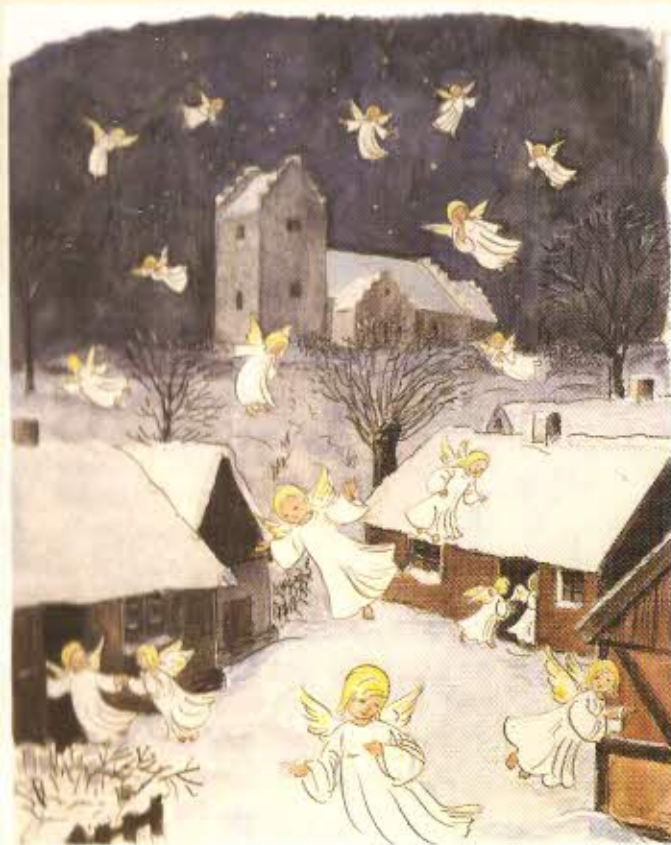
Velkommen igen, Guds engle små

Salmen er skrevet af Grundtvig en julenat i 1824.

På det tidspunkt var kirkegangen i Danmark nået et lavpunkt og Grundtvig følte sig tynget af sin samtids vantro og åndelige elendighed.

Den følgende julemorgen skulle Grundtvig prædike i Vor Frelzers Kirke på Christianshavn, men som så ofte før, følte han sig ensom og mørket lukkede sig om ham.

Så skrev han – vel nærmest i trods mod elendigheden og sin egen bekymring for kirken - nedenstående salme og slutter salmen med en bøn:
” Vor Fader i Himlen lad det ske!
Lad julesorgen slukkes !”

Velkommen igen, Guds Engle smaa,
Fra høie Himmel-Sale,
Med deilige Solskins-Klæder paa,
I Jordens Skygge-Dale:
Trods klingrende Frost, godt Aar I spaa
Før Fugl og Sæd i Dvale!

Ved mødt, under Sky, paa Kirke-Sti,
Paa Sneec, ved Midnats-Tide,
Udbære vor Juul ei nærder I,
Derpaa tør vi vel lide,
O, ganger dog ei vor Dør Forbi,
Os volder ei den Kvide!

Vor Hytte er lav, og saa vor Dør,
Kun Armod er derinde,
Men giæstet I har en Hytte før,
Det drages vil til Minde;
Er Kruset af Leer, og Kagen tør,
Deri sig Engle finde!

Med venlige Øine himmelblaa,
I Vugger og i Senge,
Vi Puslinger har i hver en Vraa,
Som Blomster groe i Enge;
O, synger for dem som Lærker slaee,
Som hørt de har ei længe!

Saa drømme dog Sandt om Betlehem,
Og er det end forblummet,
De drømme dog Sandt om Barnets Hjem,
Som laae i Krybbe-Rummet,
De drømme: de lege Juul med dem,
Hvis Sang de har fornummet!

Da vaagne de mildt i Morgen-Gry,
Og tælle meer ei Timer,
Da høre vi Psalmen, som paa Ny
Sig ret med Hjertet rimer,
Da klinger det sødt i høien Sky,
Naar Jule-Klokken kimer!

Da vandre Guds Engle op og ned,
Paa Psalmens Tone-Stige,
Da byder vor Herre selv Guds Fred
Til dem den efterhige;
Da aabner sig Himlens Borge-Led,
Da kommer ret Guds Rige!

O, maatte vi kun den Glæde see,
Før vore Øine lukkes,
Da skal, som en Barne-Moders Vee,
Vor Smerte sødt bortvugges!
Vor Fader i Himlen! lad det skee!
Lad Jule-Sorgen slukkes!

2003

Guds engle små

Grundtvig en julenat i 1824.

Grundtvig følte sig tynget af åndelige elendighed.

Grundtvig skulle prædike i Christianshavn, men som så ofte blev han mørket lukkede sig om ham.

Grundtvig i trods mod elendigheden sang den nederste salme i bogen med en bøn: "Himlen lad det ske! Sorgen slukkes!"

Saa drømme dog Sandt om Betlehem,
Og er det end forblummet,
De drømme dog Sandt om Barnets Hjem,
Som laae i Krybbe-Rummet,
De drømme: de lege Juul med dem,
Hvis Sang de har fornummet!

Da vaagne de mildt i Morgen-Gry,
Og tælle meer ei Timer,
Da høre vi Psalmen, som paa Ny
Sig ret med Hjertet rimer,
Da klinger det sødt i høien Sky,
Naar Jule-Klokken kimer!

Da vandre Guds Engle op og ned,
Paa Psalmens Tone-Stige,
Da byder vor Herre selv Guds Fred
Til dem den efterhige;
Da aabner sig Himlens Borge-Led,
Da kommer ret Guds Rige!

O, maatte vi kun den Glæde see,
Før vore Øine lukkes,
Da skal, som en Barne-Moders Vee,
Vor Smerte sødt bortvugges!
Vor Fader i Himlen! lad det skee!
Lad Jule-Sorgen slukkes!

